

ES L'HORA DE L'ATAAC RESOLUT I DECIDIT CONTRA LA DICTADURA

DECLARACIO DEL COMITE EXECUTIU DEL P.S.U. DE CATALUNYA

La dictadura del General Franco està travessant la crisi més greu de la seva història.

La commutació de les penes de mort dictades pel Tribunal militar de Burgos, arrencada a Franco després d'una batalla política exemplar, senyala la més important victòria de les forces obreres i democràtiques durant els darrers trenta anys. Per primera vegada, Franco no ha pogut assassinar. Els altres, a despit de les

manifestacions feixisto-policiaques i a les múltiples formes de pressió que posaren en joc, no aconseguiren imposar els seus plans. I les forces d'oposició, sostingudes activament per tots els espanyols que volen enterrar l'esperit de guerra civil i per l'opinió pública internacional, resultaren —també per primera vegada— més fortes que la dictadura.

UNA MOBILITZACIO POPULAR SENSE PRECEDENTS

El període que va des de l'anunci de la Jornada per l'Amnistia del 3-11-1970, convocada per Comissions Obreres, fins al 30-12-1970, dia de la commutació de les penes de mort, registra la mobilització política més ampla i decidida contra la dictadura franquista. A Guipúscoa i a Biscaia va revestir en alguns moments caràcter de vaga nacional.

A Catalunya la mobilització del poble de Terrassa vorejà també la vaga nacional. Les dimensions assolides per les vagues i manifestacions obreres i estudiants; la valentia de les accions dels intel·lectuals que culminen a l'ASSEMBLEA DE MONTSERRAT; la realització de manifestacions a la major part de les grans ciutats catalanes —incloses les de les zones agràries— donen fe que en aquests mesos elevaren la seva consciència política i s'incorporaren a la lluita àmplies capes del poble.

I això s'esdevingué no solament a Euskadi, pàtria dels processats, o a Catalunya i Galícia que sofreixen, com Euskadi, l'opressió nacional; tot Espanya es va commoure i mobilitzar en una o altra mesura per tal d'impedir que hi haguessin sentències de mort.

Els prejudicis i concepcions centralistes que encara subsisteixen, que el franquisme tractà d'avivar i dirigir contra els processats, van sofrir un cop dur. Entre els signes més representatius dels progressos polítics que han estat constatats en els darrers mesos destaca precisament la millor comprensió de la realitat multinacional d'Espanya i de la justesa de la lluita nacional dels pobles de Catalunya, Euskadi i Galícia.

Comunistes i socialistes, catòlics progressistes, demòcrates-cristians i socialdemòcrates, nacionalistes i republicans tradicionals, carlins i monàrquics antifranquistes, ens trobarem en aquesta batalla en la mateixa trinxera. Aquesta convergència no pugué potenciar-se degudament a nivell de tot Espa-

**PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!**

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Número Extraordinari Barcelona, març 1971 Preu 2 pts.

nya per la manca d'un acord o pacte entre els representants de les esmentades corrents que ofereixi al país una alternativa democràtica responsable, capaç d'eliminar el fre que per a moltes gents suposa el temor al buit i a una nova guerra civil. En aquests mesos, però, es donaren passos importants cap a aquesta direcció, especialment a Catalunya. L'ampliació i la consolidació de la Comissió

Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i de les relacions entre ella i grups polítics, moviments de masses i organitzacions diverses de caràcter democràtic, són una pilastra de l'acord general que cal concertar. Pot afirmar-se que les forces de l'oposició s'enfortiren notablement en aquest període i que es situaren en posicions molt més avantatjoses de cara a l'esdevenidor.

ISOLAMENT DE LES CAMARILLES

Al contrari, el conglomerat franquista va perdre en la batalla nombroses posicions i veié agreujar-se perillosament les seves contradiccions internes.

La Conferència Episcopal, estimulada pel Vaticà, es manifestà contra les penes de mort i l'Església en el seu conjunt acreixé el seu distanciament del règim. Només alguns bisbes (Morcillo, Guerra Campos, Cantero...) van estar obertament al costat del poder dictatorial.

Un altre puntal del règim, l'Exèrcit, es veié sacudit per exasperades controvèrsies. Per tot arreu del país van circular clandestinament cartes de Generals, manifestos de Capitàns i altres documents on, des de posicions diferents, i de vegades enfrontades, es protestà contra la utilització de l'Exèrcit com a instrument de repressió política, contra la corrupció que regna a les esferes oficials, contra l'endarreriment tècnic de les Forces Armades. El Ministre de Marina cridà en un

discurs a desemascarar aquells que volen trencar la disciplina dins de l'Exèrcit, i pocs dies després era destituït el Capità General de Granada per haver atacat públicament l'Opus Dei.

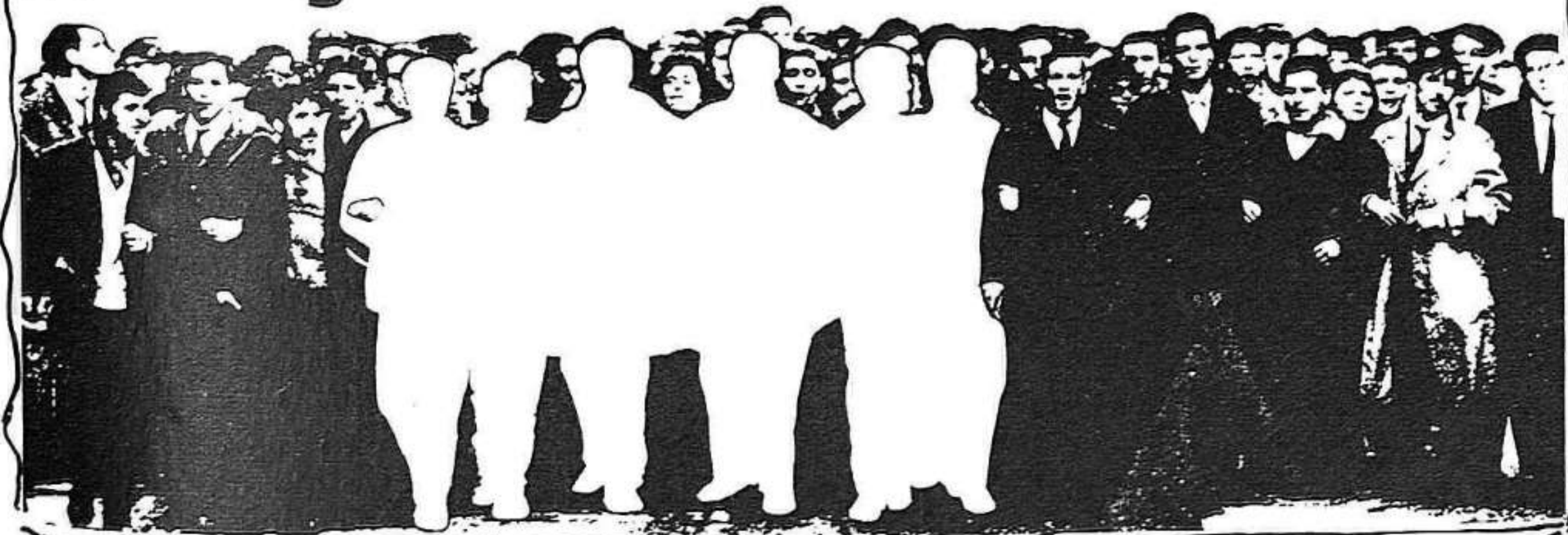
Institucions, periòdics, grups i personalitats situats en els marcs del règim, no solament es van oposar al propòsit ultra de matar a Burgos i de reimplantar la política dels anys 40, sinó que acreixeren llur exigència d'una « apertura ».

Els grans monopolistas espanyols, cada vegada més dependents dels monopolis estrangers, i més interessats en el desenrotllament del sector exterior de la nostra economia, hagueren de fer-se ressó de la reacció de l'opinió pública internacional, dels òrgans informatius i, especialment, dels Governos de l'Alemanya Federal, França, Gran Bretanya i altres que reclamaren que no hi haguessin condemnes a mort.

El « desenrotllament » econòmic espanyol, inclús en els límits a què el redueix l'interès del capital monopolista, és incompatible amb la política ultra de marxa enrera i amb l'immobilisme. D'ací que una part de l'oligarquia, inclosos els sectors que es troben darrera dels ministres i alts funcionaris de l'Opus Dei, reclamin —en nom, precisament, del desenrotllament econòmic— el « desenrotllament polític » promès a les LLEIS FONAMENTALS, en els programes i discursos franquistes, però constantment bloquejat per altres i buròcrates del Movimiento.

Aquest sector de l'oligarquia, dins el qual juguen un paper principal coneguts oligarques catalans, utilitza els tecnòcrates de l'Opus per a conquistar llocs dins l'actual aparell dictatorial, que li permetin de decidir la política econòmica del Govern i col·locarse en situació favorable per a aconseguir el monopoli del poder el dia que Franco mori. L'operació Juan Carlos, inspirada per aquest grup, accentua el seu avantatge en la cursa per l'herència del comandament. Però els altres i buròcrates del

EXIJAMOS SU LIBERTAD !!

NOTA : Els gravats que il·lustren aquest número de « Treball » són reproduccions de cartells editats per organitzacions del P.S.U.C. i moviments de masses de Barcelona.

Movimiento no accepten aquesta perspectiva, de la qual cosa en resulta una agudització creixent de la lluita intercamarilles.

Aquesta lluita no va degenerar en batalla campal oberta, pel fre que per a unes i altres camarilles suposa l'ascens de la lluita de masses i el perill que l'oposició enderroqui el « tinglado » i imposi un règim democràtic. Això explica que portantveus d'alguns cercles franquistes proposin una « sortida » que

comportaria la constitució d'un « Govern de concentració » amb la tasca principal d'organitzar la llibertat » dins el marc de les LLEIS FONAMENTALS, a través del rebregat « associacionisme » franquista. Aquesta proposta ha d'entendre's no solament com una manifestació més de les querelles interfranquistes sinó — sobretot — com un esforç per impedir el pas a l'oposició de sectors i forces que s'han enfrontat al règim per

primera vegada en ocasió del procés de Burgos i per tal de guanyar-se el suport de grups i persones que avui militen en el camp de l'oposició. Es a dir, es tracta d'una proposta enfilada en primer lloc a afeblir l'oposició, entre la qual es pretén trobar suports per a una « alternativa » neofranquista que es proposaria, amb altres formes, la supervivència del règim dictatorial.

CONSELLS DE GUERRA!
¡ PROU !
¡ AMNISTIA !

III

L'ALTERNATIVA

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya s'uneix al Comitè Executiu del P.C. d'Espanya per a proclamar :

- 1) Que cap canvi real cap a la llibertat i la democràcia és possible dins el marc de les actuals lleis i institucions.
- 2) Que l'anomenat « associacionisme », igual que la Llei sindical elaborada per les Corts, no són altra cosa que un intent de prolongar la dictadura franquista, amb Franco o sense ell.
- 3) Que l'única solució democràtica resideix en l'establiment d'un Govern provisional d'ampla coalició que :
 - a) decreti una Amnistia total per als presos i exiliats polítics ;
 - b) estableixi amples llibertats polítiques, sense cap discriminació i,
 - c) convoqui eleccions lliures a una Assemblea Constituent que decideixi el règim polític que Espanya vulgui donar-se.

Els comunistes entenem que aquesta alternativa hauria de concretar-se a Catalunya en la constitució d'un Consell Provisional de la Generalitat i en el restabliment de l'Estatut autònom del 1932 com a marc legal inicial perquè el poble de Catalunya pugui exercir lliurement el seu dret a l'autogovern i a l'autodeterminació.

Contràriament a allò que afirmen els feixistes i reaccionaris de tots els pels, l'autodeterminació de les nacionalitats no durà al desmembrament d'Espanya, sinó que és l'única via per a assolir la formació lliure i voluntària d'un Estat federal, reflex de la realitat multinacional del país, que farà més sòlida i indestructible la unitat entre els seus pobles.

La decidida defensa d'aquesta perspectiva per la major part de les forces polítiques de Catalunya, Euskadi i Galícia, pel Partit Comunista d'Espanya i per altres sectors de l'oposició espanyola i el paper particularment actiu que la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya (C.C.F.P.C.) està jugant en la recerca d'un acord general, és a dir, del Pacte per la Llibertat, indiquen que estem ja construint aquesta unitat fraternal entre iguals que haurà de cimentar el futur Estat multinacional dels pobles d'Espanya.

El procés de Burgos ha posat dramàticament en relleu que el problema nacional forma part de les qüestions la solució de les quals caldrà que sigui abordada amb urgència després d'un canvi democràtic. La qüestió nacional forma part igualment d'aquelles que impulsen el combat diari per imposar en la pràctica els drets democràtics, part integrant dels quals són les llibertats nacionals.

A Catalunya, aquest combat diari inclou la denúncia de totes les formes d'opressió nacional, l'exigència de llibertat i igualtat per a la nostra llengua i la nostra cultura a l'ensenyament, la premsa, la ràdio i la televisió, en totes les formes de l'activitat social, cultural o política. Inclou la popularització del programa de la C.C.F.P.C. i la promoció als diferents nivells d'organismes unitaris que coordinin i impulsin la lluita per aquest programa en la perspectiva de la vaga general i de la vaga nacional. Cada progrés unitari a Catalunya és una contribució a la consecució del Pacte per la Llibertat, més necessari encara, si això és possible, després de Burgos.

L'experiència mostra que si hagués existit en aquest període un acord general o similar al que ja s'ha aconseguit a Catalunya, les coses haguessin anat segurament molt més lluny. Només quan hi hagi una alternativa democràtica responsable es decidiran a actuar — o a deixar de sostenir Franco — forces que en aquesta etapa poden inclinar la balança a favor del canvi democràtic.

El Pacte per la Llibertat és també necessari per a imprimir nous ritmes i obrir noves vies al desenrotllament del moviment de masses. Un acord general de l'oposició inyectaria entusiasme a milions d'antifranquistes i constituiria un accelerador de les lluites de

IV

EL MES URGENT : DETURAR LA REPRESSIO

DESPRES de Burgos s'han eixamplat les possibilitats de desenrotllament de la lluita i del moviment de masses. Milions de treballadors i antifranquistes abans passius, que es polititzaren visiblement en aquest període, poden ésser sumats a l'acció. Per torna, la dictadura és més feble i més impotent que abans per a deturar o frenar la lluita ; la repressió és cada vegada més el seu únic recurs per a intentar-ho, però al mateix temps un recurs que li és cada dia més difícil d'utilitzar. Per això cal considerar la lluita contra la repressió com la tasca més urgent dels moviments de masses, dels partits i grups de l'oposició, de totes les forces democràtiques.

L'acció de masses que impedí a Franco matar els joves d'E.T.A. i que ha imposat després l'aixecament de l'Estat d'Excepció a Guipúscoa, pot i ha d'aconseguir que s'anul·li la suspensió de l'article 18 del « Fuero de los Españoles » i que sigui elevada a un nou nivell la campanya contra la repressió i per l'Amnistia.

AMNISTIA
AMNISTIA
AMNISTIA

3 de novembre
Jornada de lluita
per la Amnistia

masses que desembocaran a la vaga general i a la vaga nacional.

Això no vol dir que la lluita de masses hagi de congelar-se fins que hi hagi Pacte. Al contrari, estendre la lluita de masses és el mitjà més eficaç d'incidir per a que el Pacte sigui conclòs com més aviat millor per dalt, per a facilitar la seva cimentació pel mig i per baix, i per a garantir que els seus fins es materialitzin en la realitat. Alternativa democràtica i lluita de masses són factors complementaris d'un mateix combat.

A cobert de la suspensió de l'article 18, la policia ha emprat una operació general contra els comunistes i altres demòcrates, i deté i tortura arbitràriament els lluitadors obrers i estudiants més coneguts. Només a Barcelona hi ha quasi un centenar de presos polítics, alguns dels quals, com Juan Martínez, Joan Olives, Jordi Dagà, Manuel Navarro, Silvestre Gilaberte, José Carlos Vallejo, Manuel López i d'altres, han estat víctimes de vexacions inqualificables a les comissaries de policia. Alhora, el Governador de Barcelona complementa aquest treball amb detencions gubernatives, veritables segrestaments, imposant multes, prohibint actes i assemblees, tancant centres i per altres mitjans que marquen un enduriment de la repressió.

La dictadura pretén amb això resquitar-se de la derrota de Burgos, escapar els moviments de masses més combatius, parilitzar l'activitat de l'oposició democràtica. Però les vagues i manifestacions obreres i estudiants són cada dia més freqüents i combatives, i no poques d'elles tenen com a fi la lluita contra la repressió (alliberació dels detinguts, readmissió dels acomiadats, etc.), que es converteix així en un important motor de la lluita antifranquista. A l'ensens, la solidaritat material amb les famílies dels empresonats, amb els treballadors en vaga, amb els acomiadats i repressaliats, adquireix proporcions més grans i passa a ésser una forma eficaçíssima de mobilització i organització de les masses.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya saluda amb emoció les víctimes de la repressió, els lluitadors que neguen valentament a la policia les dades que aquesta tracta d'arrancar-los mitjançant la tortura, als qui no es deixen impressionar per les convocatòries policiaques, la vigilància i altres mitjans d'intimidació, als qui rebutgen i denuncien les multes governatives, als que organitzen i practiquen obertament la solidaritat, a tots els qui afronten amb decisió els riscos que el combat per la llibertat comporta sota un règim dictatorial. El seu exemple marca el camí a seguir per a neutralitzar i superar aquesta cuada repressiva, per assolir que s'aixequi la suspensió de l'article 18, per imposar la prescripció de les lleis i tribunals d'excepció i per arrencar l'Amnistia per als presos i exiliats polítics. L'hora actual no és la de l'encongiment ni del retrocés, sinó la de l'atac decidit i resolut contra la dictadura a tots els fronts.

v - La defensa de les reivindicacions econòmiques dels treballadors part del combat per la llibertat

L'ASCENS del nivell de consciència de les masses i l'isolament creixent de les camarilles franquistes coincideix amb un agreujament de les dificultats materials de les distintes capes del poble.

Els comunicats triomfalistes del Govern sobre el creixement del fons de divises tracten de camuflar una realitat que es caracteritza per l'incompliment del Pla de Desenrotllament, per la repetida entrada en funció dels « timbres d'alarma », pel descens dels ritmes de creixement de la producció industrial, per l'acumulació dels stocks, per la multiplicació del nombre i l'import de les lletres no pagades, per l'increment de l'atur obrer, per la pujada alarmant dels preus i del cost de la vida, per l'augment del desnivell entre els preus que els camperols percebeixen pels productes que venen i els que paguen pels articles que compren.

Això permet i exigeix imprimir renovat impuls a la lluita en defensa de les reivindicacions econòmiques, de la classe obrera, dels camperols, dels empleats i funcionaris, dels professionals, dels comerciants i industrials modestos, de tots els explotats i expropiats pels monopolis. Quan la dictadura es tanca i atrinxera en un esforç desesperat per sobreviure, cada acció reivindicativa amplia i alimenta el combat general per la llibertat.

Els treballadors de LA MAQUINISTA, HARRY WALKER, de nombroses empreses metal·lúrgiques, tèxtils i de la Construcció de Catalunya que s'estan batent valentment per un salari mínim de 400 pts. diàries per al peó (reivindicació aconseguida ja a la SIEMENS de Cornellà), per la setmana de 40 hores, per un salari complet pels malalts i jubilats, pel dret a celebrar assemblees, en solidaritat amb els treballadors repressaliats i per altres reivindicacions pròpies, ocupen un lloc d'avantguarda en la lluita antidictatorial. Aquestes lluites, estenent-se i coordinant-se a les principals zones industrials, donen peu a proposar-se una acció del conjunt dels treballadors de Catalunya.

El reconeixement oficial d'una pujada del cost de la vida propera al 7 % durant l'any 1970, molt insuficient reflex de la realitat (« Iberplan » dona la xifra del 15,19 %), l'augment vertiginós dels preus en els primers mesos d'enguany, proporcionen una ba-

se legal per a denunciar els convenis firmats per dos anys i per a presentar pertot arreu plataformes que recullin les reivindicacions generals elaborades per Comissions Obreres i les particulars de cada empresa i centre de treball.

El punt de partida i la millor garantia per a l'èxit de la lluita a les empreses són les assemblees. Són elles les que han d'elaborar les plataformes reivindicatives, planejar la tàctica a seguir, elegir els negociadors obrers, decidir de la manera de respondre a cada incidència de la lluita i determinar demo-

cràticament el contingut final dels convenis o acords amb els empresaris.

Allà on hi han enllaços i jurats que tenen la confiança dels seus companys, ells poden i han de ser els negociadors obrers. Però inclús allí, les assemblees han d'elegir una Comissió de negociació més ampla, que sostingui i aconselli els enllaços i jurats. I allà on aquests no estan a l'altura de la seva missió cal imposar a les empreses el reconeixement dels negociadors elegits per l'assemblea o forçar-los a organitzar eleccions, tal i com ja ha estat aconseguit a diversos indrets.

VI

LES ELECCIONS SINDICALS I LA LLUITA PER UN SINDICAT DE CLASSE

L'ANUNCI que es van a celebrar properament eleccions sindicals planteja amb gran urgència la necessitat de realitzar a cada empresa assemblees especials per a elegir els candidats obrers i per a elaborar el programa d'acció a desenrotllar durant un període electoral que ha d'utilitzar-se de manera resoluta per a presentar obertament les reivindicacions econòmiques i polítiques dels treballadors i per a elegir representants obrers fidels a la seva classe, disposats a defensar en tot moment els acords que són adoptats a les assemblees.

La vida ensenya que allà on hi ha enllaços i jurats combatius, que actuen d'acord amb els seus companys de treball, es donen condicions més favorables per a defensar els interessos i drets obrers.

Es cert que molts enllaços i jurats van ser acomiadats o empronats per complir els seus deures de representants obrers. Però ho foren per lluitar, com tants altres milers d'obers sense càrrec sindical. La credencial d'enllaç o de Jurat no és una garantia contra la repressió, però amb ella es poden fer valdre alguns drets que si són exercits i defensats amb esperit revolucionari ajuden a organitzar la lluita dels treballadors en defensa de les seves reivindicacions. Per altra banda, cal tenir present que el risc de la detenció i de l'acomiadament subsisteix i subsistirà mentre hi hagi un règim de dictadura. L'única garantia contra aquest perill està precisament en el desenrotllament de l'organització, la unitat i la lluita dels treballadors, no solament per millorar les seves condicions de vida i de treball en l'immediat, sinó per posar fi a l'explotació de l'home per l'home i per l'edificació d'una societat sense classes.

La Llei sindical que acaben d'aprovar les Corts està feta, com l'anterior, per a impedir la lluita dels treballadors. Les modificacions que introdueix afecten sobretot el llenguatge, la terminologia, a fi de dissimular el seu origen i contingut feixistes.

Per a combatre-la eficaçment i avançar en la lluita per un sindicat de classe, independent i democràtic, els treballadors han de recórrer a totes les formes d'acció, tant legals com extralegals, i preparar-se des d'ara mateix per a copar els llocs d'enllaços i jurats a les eleccions sindicals que hom anuncia. Desenes de milers de representants obrers, fidels a la seva classe, elegits legalment, poden facilitar la coordinació d'accions reivindicatives i de vagues de ram d'indústria, ciutat o zona en la perspectiva de la vaga general, i servir de punt de partida per a l'organització de congressos lliures de treballadors als esmentats nivells, que vagin estructurant el futur sindicat de classe.

L'abstenció electoral que alguns proposen deixaria el camp lliure a l'enemic i equivaldria a una capitulació pura i simple. Només si els treballadors no poguessin de cap manera designar els seus candidats, es justificaria el boicot actiu per a organitzar en el seu lloc eleccions no oficials en les quals fossin elegits vertaders representants obrers.

La font de la representació obrera són les Assemblees (de secció, taller, empresa, etc.) que elegixen les comissions encarregades d'actuar en nom dels treballadors entre assemblea i assemblea. Els enllaços i jurats són només EL BRAC LEGAL d'aquestes comissions.

El moviment de Comissions obreres sorgí i es desenrotllà com a conseqüència de la tendència natural de les Comissions d'empresa a buscar la coordinació entre elles, base

SOLIDARIDAD CON NUESTROS
COMPAÑEROS DE MAQUINISTA y H. WALKER

fonamental de la seva força. Després de més de deu anys de lluites i sacrificis —i especialment després de la Jornada del 3 de novembre i la mobilització per salvar els joves d'E.T.A.— les Comissions Obreres apareixen davant de tots els espanyols i davant de l'opinió pública internacional com la representació més genuïna de l'indomptable esperit de lluita de la nostra classe obrera i com la realització més important i original en l'estructuració de les forces cridades a conquistar un règim de llibertat pels pobles d'Espanya.

Formar i enfortir les Comissions Obreres a les empreses, a partir de la realització d'assemblees generals de treballadors, estendre la coordinació entre elles als diferents nivells, impulsar el desenrotllament de Comissions Obreres com un moviment ampli, unitari i independent, de tots els treballadors, és una exigència dels interessos obrers i una tasca capital dels comunistes, de tots els revolucionaris.

VII

IMPULSAR LES ACCIONS DE TOTES LES CAPES DEL POBLE FINS A LA VAGA NACIONAL

L'HORA actual reclama un gran esforç per traduir en accions de masses el descontent dels camperols, aliats naturals de la classe obrera en el combat per la llibertat i pel socialisme. La lluita per preus rendables pels productes del camp, per xarxes de comercialització que acabin amb l'especulació actual, per la regulació i protecció de les explotacions agropecuàries, contra els impostos abusius —especialment contra la quota empresarial de la Seguretat Social Agrària—, per la justa compensació de les pèrdues ocasionades per les gelades, les inundacions i altres calamitats naturals, per l'extensió dels regadius té, en les properes eleccions a les Germandats, una ocasió de manifestar-se.

S'ha de lliurar una intensa batalla perquè siguin elegits els millors homes del camp, disposats a defensar els interessos dels jornaleros i camperols, als llocs dirigents de les Germandats, democratitzant el seu funcionament.

Es necessari lluitar per una política que tendeixi a fer realitat el principi de « la terra per al qui la treballa » i que es proposi

d'igualar les condicions de vida entre la ciutat i el camp, la qual cosa constitueix una ampla base per a impulsar i desenrotllar un potent moviment de Comissions de camperols i jornalers, necessari per acabar amb el franquisme i per a edificar l'aliança de les forces del Treball i de la Cultura que reclama la lluita per un futur socialista.

EL LLAMADO MINISTRO DE COMERCIO DE LA DICTADURA FRANQUISTA HA DICHO:
"NO HAY POR QUE ALARMARSE INDEBIDAMENTE POR LA SUBIDA DE LOS PRECIOS"
COMO SIEMPRE: A LA EXPLOTACION AÑADEN EL CINISMO.

¡BASTA YA!

**TRABAJADORES:
APRENDAMOS DE**

**SEVILLA
ASTURIAS
GRANADA
TARRASA
MADRID
BLANES ...**

**LA UNIDAD ES NUESTRA
FUERZA. LA HUELGA ES
NUESTRA ARMA.**

COMITE SECTOR I P.S.U.C.

SEPTIEMBRE 1970

L'Assemblea de Montserrat, les preses de posició de diversos col·legis professionals contra el procés de Burgos i altres activitats de clar signe antifranquista desenrotllades darrerament pels intel·lectuals, professionals i artistes catalans els col·loquen en un lloc prominent de la lluita popular. Avançar decididament per aquest camí recolzant en formes d'organització extralegals com l'Assemblea Permanent dels intel·lectuals de Montserrat i en tot tipus d'entitats i plataformes legals; aconseguir que cada activitat cultural, que cada reivindicació professional, sigui una contribució a la lluita més ampla, de masses, per la llibertat; guanyar nous adeptes per a la causa del socialisme, són fites que han de guiar l'activitat dels intel·lectuals i revolucionaris en el proper període.

Els estudiants catalans estan lliurant una important batalla contra la presència de la policia a la Universitat i són, juntament amb la classe obrera, el motor del impetuós moviment democràtic que té lloc a Catalunya en els darrers mesos. Les Facultats universitàries i altres centres d'ensenyament s'han convertit en tribunes permanents de denúncia de l'arbitrarietat franquista, en bastions de l'acció solidària amb els treballadors en vaga i amb les víctimes de la repressió, en focus d'irradiació de la lluita de masses contra la dictadura i de les idees socialistes. Per torna, la institucionalització de les assemblees, la constitució de comissions de Curs i les diverses formes de col·laboració entre estudiants i professors, indiquen progressos en la marxa vers l'estructuració d'un moviment estudiant de masses, indispensable per aconseguir que els estudiants, en tant que capa social, juguin el paper que els pertoca —al Costat de les Comissions Obreres i els altres moviments de masses— al front de la lluita democràtica avui i en les futures batalles pel socialisme.

Els enfrontaments en el si de les Forces Armades que han sortit a la llum pública durant i després del procés de Burgos subratllen la necessitat que els moviments de masses i els partits i grups polítics de l'oposició es plantegin com una tasca de primer ordre propiciar l'apropament entre el poble i l'Exèrcit.

Els militars amants de la seva professió no tenen res a temer d'un canvi democràtic. Un règim de llibertat retornarà l'Exèrcit a la seva funció de defensor de la sobirania i independència nacionals, liquidarà les bases militars estrangeres al nostre territori, conquerirà els recolzaments necessaris per aconseguir pacíficament la recuperació de Gibraltar i col·locarà Espanya en el lloc que li correspon en el concert mundial, que avui no ocupa en virtut de la justa repulsa de l'opinió pública internacional envers el règim dictatorial franquista, seqüela del nazisme i del feixisme.

Els corrents que es manifesten en el si de

l'Exèrcit contra la seva utilització en funcions repressives, la justa aspiració de l'oficialitat a la modernització i reorganització de les Forces Armades atenint les exigències de la defensa nacional, mereixen el suport de les forces democràtiques, vitalment interessades a que es desenrotlli entre els propis militars un moviment d'opinió que faciliti la realització dels canvis polítics que propugnem. Alhora, els comunistes jutgem imprescindibles

la realització d'un treball polític de masses envers els soldats, ja des d'abans de la seva incorporació a files, orientada a assegurar la continuïtat de la relació entre ells i els seus companys de treball i de veïnatge a promoure la confraternització entre els soldats i el jovent de les localitats amb guarnició militar i desenrotllar entre els soldats la ferma decisió de negar-se a disparar contra el poble.

VIII

ELEVAR EL NIVELL DEL NOSTRE TREBALL POLITIC

La mobilització per salvar els joves d'E.T.A. acreixé el prestigi i l'autoritat del nostre Partit entre les masses. Nombrosos comitès del P.S.U.C. van fer prova d'iniciativa i capacitat. Els comunistes es destacaren a les vagues manifestacions i altres accions. Milers de periòdics, butlletins, manifestos i fulls foren editats i distribuïts pels nostres militants, que van utilitzar també formes d'agitació com els mítings-llampec a les portes de les fàbriques, els piquets a les obres, les pintades a les parets, etc. Per iniciativa i amb la participació dels comunistes, centenars de milers de pessetes foren recaptats i distribuïts a les famílies dels detinguts i repressaliats. Tota la nostra activitat va progressar de manera evident.

En aquest període, però, foren constatades serioses debilitats en alguns comitès i l'existència d'organitzacions que no estan a l'altura de les circumstàncies. Els resultats de la Jornada del 3 de novembre posaren en relleu que pertot arreu on els comunistes s'adreçaren directament a les masses i es posaren al seu front, hi hagueren vagues i manifestacions. Aquestes van fallar, en canvi, o bé ni van ésser intentades, en llocs on hi han organitzacions i militants comunistes, perquè els va faltar decisió per reunir els obrers, proposar-los l'acció i posar-se al seu capdavant.

Després de Burgos és urgent crear nous comitès del Partit a barris i empreses, promoure a llocs de responsabilitat els joves —homes i dones— que es destaquen en la lluita, renovar les organitzacions insuficientment actives, desenrotllar encara més l'esperit d'ofensiva fins assegurar que cada comunista es converteixi en un dirigent de masses, amb vincles amb elles que li permetin dur-les directament a l'acció, i amb la decisió necessària per encapçalar la seva lluita.

Ens cal elevar encara més el nivell polític del treball del Partit, convencer-nos i convencer les masses que, aplicant la nostra política és possible d'assestar el cop definitiu a la dictadura. Hem de divulgar la nostra concepció de la via espanyola cap al socialisme, les nostres opinions sobre els problemes del moviment comunista i de la lluita mundial contra l'imperialisme.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya proclama la seva identificació amb els plantejaments continguts en la Declaració del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya, del proppassat mes de febrer, en relació amb els problemes del moviment comunista, en el qual els nostres dos partits formen una sola unitat i actuen en complet acord.

La recent extensió de l'agressió americana al Laos, la intensificació de la guerra d'extermini que la soldadesca yanqui duu a terme contra les poblacions del Vietnam i Cambòdia, obliga els Governos dels països socialistes, els comunistes i revolucionaris de tot el món, tots els Governos i forces amants de la

pau, a redoblar i unir els seus esforços per ajudar els pobles d'Indoxina a expulsar els invasors estrangers i assegurar la seva independència.

A l'ensem, el sosteniment dels Estats Units a la política bel·licista d'Israel ha creat un gravíssim perill de guerra generalitzada al Mediterrani, que comporta una amenaça directa per a la pau i l'existència d'Espanya, base principal dels submarins i bombarders americans en aquesta zona geogràfica.

Aconseguir el cancel·lament dels acords militars amb els Estats Units i el desmantellament de les bases nordamericanes a Espanya és, doncs, protegir la nostra seguretat i contribuir a la lluita mundial contra l'imperialisme nordamericà i per la salvaguarda de la pau mundial.

IX

DAVANT EL 35 ANIVERSARI DEL P.S.U.C.

TENINT en compte els positius resultats assolits en la CAMPANYA PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES, iniciada en ocasió del Centenari de la neixença de Lenin i del 50 Aniversari del Partit Comunista d'Espanya —que compta al seu Haber amb el reclutament de més de mil nous militants i la recaptació de més de 4 milions de pessetes d'ajuda al Partit—, el Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya ha decidit de prorrogar-la fins al 23 de juliol proper, data en què es complirà el 35 Aniversari de la fundació del nostre Partit.

Això ha de donar origen a un nou esforç per anar molt més enllà en el reclutament de nous militants, en el que s'han d'utilitzar formes de treball de tipus col·lectiu (reunions de simpatitzants, curssets, conferències, etc.) que permetin d'aconseguir ingressos en grup i com s'ha aconseguit ja en alguns llocs. Aquest mètode és encara més aconsellable diríem, per a la Joventut Comunista, que s'ha de transformar en una organització autènticament juvenívola de masses amb milers de joves organitzats entorn d'activitats obertes de tipus reivindicatiu, cultural, esportiu, artístic o recreatiu, que canalitzin la combativitat de la joventut cap a la lluita per la llibertat i el socialisme.

En l'ajuda econòmica al Partit cada organització ha d'examinar els resultats aconseguits, fixar-se una nova xifra i programar les activitats necessàries per assolir-la abans del 23 de juliol. Al mateix temps, és necessari que cada Comitè designi un responsable i una comissió de finances encarregats de regularitzar el cobrament de les cotitzacions dels militants i els donatius dels simpatitzants d'impulsar la venda de les nostres publicacions i de promoure formes diverses (espectacles, rifes, festes, etc., etc.) d'augmentar els ingressos econòmics del Partit. Les creixents necessitats de la lluita exigeixen dedicar una atenció especial a proporcionar al Partit els mitjans financers que li calen per a complir la seva missió revolucionària al capdavant del classe obrera i de les masses.

Depassar amplament abans del proper 23 de juliol les fites que ens fixarem en obrir la CAMPANYA PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES serà la millor forma de festejar el 35 Aniversari del Partit.

Barcelona, març del 1971

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

